

OVERVIEW

Μια κλούβα αραγμένη στο κιόσκι περιμένει

Τι μάθαμε μετά από ένα ακόμα καλοκαίρι που “το κράτος μας άφησε αβόητους εμπρός στην κλιματική αλλαγή”; Ότι τα “μέτρα δασοπροστασίας”, λέει, όπως και όλα τα μέτρα προστασίας που μας επιβλήθηκαν αφειδώς τα τελευταία χρόνια είναι αθώα, αντικειμενικά και ευπρόσδεκτα. Δείτε για παράδειγμα πώς το κράτος προστατεύει το δάσος της Σαλονίκης, το Σείχ Σου.

Το σχέδιο επιτήρησης της κυκλοφορίας περιλαμβάνει μπλόκα από μπάτσους και πυροσβέστες σε 16 σημεία εισόδου/εξόδου περιμετρικά της αποκλεισμένης ζώνης. Από το 2020, η απαγόρευση ενεργοποιείται αυτόματα αν η “ευφλεκτότητα” φτάσει το επίπεδο 3 στον Χάρτη Πρόβλεψης Κινδύνου (σαν αυτούς με τα κρούσματα) και οι παραβάτες τιμωρούνται με το γνωστό 300άρι (σαν τότε με τις μάσκες).

Στο έργο της “δασοπροστασίας” συνδράμουν περιπολώντας και ρουφιανεύοντας 22 εθελοντικές οργανώσεις που είναι εγγεγραμμένες στο σχετικό Μητρώο της Πολιτικής Προστασίας, όπως για παράδειγμα η Λέσχη Ελλήνων Καταδρομικών και η Λέσχη Εφέδρων των Ενόπλων Δυνάμεων. Τέλος, κάμερες υψηλής ανάλυσης, θερμικές κάμερες και drone θα κατοπτρεύουν από τους προσεχείς μήνες τα περίπου 70 τετραγωνικά χιλιόμετρα της επιτηρούμενης ζώνης. Με απλά λόγια: αν πάτε στο Σείχ Σου για να βρείτε καμία καβάτζα και να ηρεμήσετε, ξεχάστε το! Αν πάλι γουστάρετε συνεργασία με ένστολους, ένα ολόκληρο πεδίο εξάσκησης είναι στη διάθεσή σας.

Η μπουρνούζοπετσέτα η καλή

Έχουμε και λέμε, φίλες και φίλοι, από πέρσι τέτοια εποχή: κίνημα ενάντια στις υποκλοπές της ΕΥΠ, κίνημα ενάντια στους βιασμούς ανηλίκων, κίνημα Roma Lives Matter, κίνημα καλλιτεχνών, κίνημα ενάντια στο έγκλημα στα Τέμπη, κίνημα ενάντια στο έγκλημα στην Πύλο, κίνημα ενάντια στις φωτιές και τις πλημμύρες. Ένας χρόνος δυναμικά κινήματα, που εμφανίζονται από το πουθενά, χάνονται σε μια στιγμή, και αναγεννιούνται με νέα μορφή. Το πιο πρωτότυπο κίνημα φέτος ήταν το σμιλευμένο απ’ την αλμύρα και τον ήλιο “κίνημα της πετσέτας”. Οι κακές γλώσσες λένε ότι οργανώθηκε από δημόσιους υπαλλήλους με καταβολές από την ανανεωτική αριστερά και ιδιοκτήτες τουριστικών επιχειρήσεων. Οι γλώσσες των ίδιων, πάντως, λένε:

“Το ελληνικό καλοκαίρι είναι κομμάτι της ψυχής μας, είναι κομμάτι της ταυτότητάς μας: ας μην επιτρέψουμε σε κανέναν να μας το πάρει!”

Αχ, αυτά τα κινήματα! Η συχνότητα εμφάνισης τους είναι τόσο μεγάλη, η κοινωνική σύνθεση τους τόσο περίπλοκη, η αστάθεια τους τόσο επαναλαμβανόμενη, που δύο είναι τα ενδεχόμενα. Είτε έχουν γίνει πραγματικότητα οι μεταμοντέρνες θεωρίες περί “πολλαπλότητας του πλήθους”, περί “μη-κινήματων” και τόσα χρόνια σας λέγαμε μαλακίες. Είτε το κράτος μας πυροβολεί στα πόδια κι εμείς νομίζουμε ότι χορεύουμε καν-καν.

Nights in white satin

Στις 16 Σεπτεμβρίου ο Εμπορικός Σύλλογος Ευόσμου - Κορδελιού διοργάνωσε την 1η Λευκή Νύχτα, μια γιορτή ανάδειξης της τοπικής αγοράς. Ανάμεσα στα δρώμενα, είχε μούφα κεράσματα, μούφα ραπ, μούφα χορό. Αυτό που δεν ήταν καθόλου μούφα ήταν οι φάρoi από τα μπατσικά, αλλά δεν θέλουμε να πούμε μόνο τα προφανή.

Παρακάτω στο περιοδικό μιλάμε για τα νέα σχέδια δημόσιας τάξης στον Ευόσμο. Όμως, δημόσια τάξη δεν σημαίνει μόνο μπάτσους! Κάτι τέτοιες γιορτινές νύχτες των αφεντικών επεκτείνουν τον χώρο και τον χρόνο της κυριαρχίας τους. Να το πούμε απλά: μας μοστράρουν πως ότι έχει σημασία σε αυτή τη ζωή μπορεί να αγοραστεί και να πουληθεί: πως ο καλύτερος τρόπος να απολαύσεις την κατανάλωση είναι επιδεικνύοντας την· πως πρέπει να στηρίζουμε την τοπική αγορά σαν γνήσιοι

πατριώτες· και όλα αυτά τα κάνουν έξω από τα μαγαζιά τους, βραδινές ώρες, παρέα με μπάτσους.

Ε, τις ώρες αυτές που ο πολιτισμός των αφεντικών καταλαμβάνει το δημόσιο χώρο, μάλλον έμμεσα κάποιους διώχνει. Μπορείτε να φανταστείτε Πακιστανούς να παίζουν κρίκετ δίπλα στα παραδοσιακά χορευτικά; Ή νεαρούς οπαδούς να πίνουν μπάφους δίπλα στο τραπέζακι των προσκόπων, ακούγοντας Stavento? Μεταξύ μας, καλύτερα προσαγωγή από Stavento!

Ήταν καμάρι της αυγής τώρα μια χούφτα χιόνι

Ήταν ο σύγχρονος λόρδος Βύρων. Ήταν ένας τιτάνας της πολιτικής. Ήταν ο φιλέλληνας που δεν κώλωνε να κατακεραυνώνει την Τουρκία, που έβαζε εμπόδια στα εξοπλιστικά της σχέδια και έκραζε τον οπισθοδρομικό Ερντογάν. Ήταν ένας από εμάς. Όμως ο γεροισιαστής Μενέντεζ, μπροστινός του ελληνικού κράτους στις ΗΠΑ, την πάτησε σαν πρωτάρης. Σύμφωνα με τις ειδήσεις “κατηγορείται ότι δέχθηκε δωροδοκίες ώστε να στρέψει την πολιτική του θέση προς όφελος της αιγυπτιακής κυβέρνησης και μιας ομάδας Αιγυπτιοαμερικανών επιχειρηματιών”. Εν ολίγοις, η είδηση αποκαλύπτει πως ο γεροισιαστής υποστήριξε συγκεκριμένα κράτη ή ψήφισε αναλόγως στη γεροισία έναντι αμοιβής (τι άλλο;). Δε θέλει και αχαλίνωτη φαντασία να σκεφτείς πως αντίστοιχες εκδουλεύσεις θα έκανε και με τις έτερες χώρες του συμμαχικού διακρατικού τριγώνου στην Ανατολική Μεσόγειο. Και δώστου κλάμα στην Ελλάδα και την Κύπρο που τα βραβεία του Τάγματος Τιμής έδιναν και έπαιρναν για τον πιστό φίλο της Αθήνας και της Λευκωσίας.

Όπως και να το κάνεις, ήταν εξαιρετικά χρήσιμος. Παρουσίαζε το ενεργό λόμπινγκ του ελληνικού κράτους εντός των ΗΠΑ, όχι σαν εξωτερική πολιτική που κοιτάει την Τουρκία· όχι σαν αποτέλεσμα των σχέσεων του Μενέντεζ με ελληνοαμερικανούς φίλους που “ήταν εκείνοι που στα 30 αυτά χρόνια τον εισήγαγαν σε θέματα που αφορούν την Ελλάδα και την Κύπρο”, αλλά σαν αποτέλεσμα της συγκίνησης που προκαλεί το ελληνικό ιδεώδες. Ήταν βολικός, αλλά (μάλλον) μας έληξε. Μέχρι να εμφανιστεί ο επόμενος.

